

[Holstein.]

Ved anden Behandling er det jo imidlertid ikke Tiden at drøfte disse Muligheder, her skal kun forhandles om Ændringsforslagene til Lovforslaget, det vil sige dels Stormgadeplanen, dels Kastelsplanen.

Inden jeg gaar over til at gøre disse til Genstand for nærmere Vurdering og Omtale, vil jeg imidlertid gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, om han mener, at Stormgadeplanen er bedre end Kastelsplanen, som han selv i 1920 anbefalede Rigsdagen og Befolkningen som den bedste af alle, og i bekræftende Fald, ud fra hvilken Begrundelse han nu er Tilhænger af Stormgadeplanen. Naar en Sag af saa stor national Betydning ligger, som den gør i Øjeblikket, skylder det ældste Medlem af denne Regering — en Minister, som ved Siden af Udenrigsministeren maa ske er den eneste i Ministeriet, der virkelig forstaar Sagens nationale, æstetiske, videnskabelige og folkelige Værdi — Offentligheden en Redegørelse for, hvorvidt han og hvorfor han nu er Modstander af den Plan, som Halvdelen af Tinget hylder som den bedste, og som han selv for 8 Aar siden var en varm Tilhænger af. Parlamentarisk Honnethed og Korrekthed byder den højtærede Finansminister at klarlægge sin Stilling. I denne Sag kræves der, at den højtærede Finansminister ikke indskrænker sig til at udvise den sædvanlige ministerielle Fasthed fra hans Side, nemlig den, hvormed hans Læber holdes lukket.

Herefter skal jeg gøre nogle Bemærkninger om Stormgadeplanen sammenholdt med Kastelsplanen.

Da den højtærede Undervisningsminister med Møje og Besvær blev klar over, at hans to første Idealer i denne Sag var henholdsvis dødfødt og død ufødt, gravede han et hensmuldret Lig op, som havde været begravet, siden hans æstetisk, arkæologisk og historisk kyndige Kollega, den højtærede Finansminister, i 1920 havde anbefalet Kastelsplanen, og som, da nogle brave Folk, men daarlige Musikanter et Par Aar senere søgte at drage det frem, blev manet i Jorden af 26 Mænd fra alle politiske, videnskabelige og kunstneriske Lejre.

Dette Lig har den højtærede Undervisningsminister nu søgt at bringe Liv i ved Hjælp af nogle chiropraktiske Tryk, Stød, Vrid og Strækninger, som maa fylde enhver kyndig Arkitekt og Museumsmand og enhver national-historisk interesseret Borger med Rædsel og Forargelse. Jeg tør roligt paastaa — og den højtærede Minister vil neppe med Haanden paa Hjertet mod-

sige mig —, at det er usandsynligt, at den Ordning af vore nationale Museumsproblemer, som den højtærede Minister nu anbefaler den danske Folkerepresentation at vedtage, sige god for og lægge Navn til, vilde have stillet Staten i den Situation, at den nu ved frivillige Bidrag raader over 2 200 000 Kr., hvis en saadan Ordning havde været Offentligheden bekendt før Landsindsamlingen fandt Sted. Jeg antager, at Resultatet i saa Fald, i gunstigste Fald, vilde være blevet 22 000 Kr.

Hvad den højtærede Minister her foreslaar, er jo intet mindre end et Overgreb og et groft Brud paa de Forudsætninger, under hvilke Nationalindsamlingen fandt Sted. Jeg skal tillade mig at gaa Ministerens Ordning lidt nærmere efter i Sømmene.

Hvad betyder den først og fremmest rent museumsmæssigt, dels teknisk installationsmæssigt, dels med Hensyn til Udvidelsesmuligheder? Den vil for det første volde Museumsmændene betydelige Installationsvanskeligheder og Publikum betydelige Cirkulationsbesværigheder, som begge Parter derimod vilde være fuldstændig befriet for, hvis Kastelsplanen kom til Udførelse.

Denne snævre tekniske Side af Sagen skal jeg ikke her komme nærmere ind paa, men jeg vil derimod gerne dvæle lidt udførligt ved den næste museumsmæssige Side af Sagen, nemlig Museets Udvidelsesmuligheder.

Hvad denne Side af Sagen angaar, krævede Museumsmændene i 1918, altsaa for 10 Aar siden, som absolut Minimum 5 100 m² til den forhistoriske, den antikke, den komparative og den etnografiske Samling, 2 893 m² til den historiske Samling, 3 300 m² til Folkemuseet. Det var Synd at sige, at Museumsmændene klatter eller ødsler med Kvadratmetrene, deres Nøjeregnen er saa pinlig minutøs, at den selv for Lægmand med beskedne Vaner maa virke nedslaaende, ikke mindst naar det haves for Øje, hvad der nu, 10 Aar efter, maa kræves som Minimum for en blot nogenlunde god Installation, alene med Øjeblikkets Behov for Øje.

Regeringen har derfor ogsaa ladet ligge hele Spørgsmaalet om Folkemuseets Anbringelse, for hvis Vedkommende der, som Flertallet skriver i Betænkningen, forventes en hurtig Løsning ved særlig Lov. Jeg kan saa godt lide i Sager af stor national eller politisk Betydning at høre et Flertal i Tingene eller Medlemmer af Tingene eller ansvarlige Ministre udtrykke sig ved Ord som „der, det og man“. „Der forventes“, men der siges ikke noget om, hvem det er,